

Nr 181.

Ankom till riksdagens kansli den 26 maj 1919 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anvisande av medel för underhåll och vård under år 1919 av de s. k. Drottningholmsbroarna.

(1:a avd.)

I en till riksdagen den 7 mars 1919 avlåten proposition (nr 306), vilken hänvisats till förberedande behandling av statsutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bifogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag föreslagit riksdagen att för underhåll och vård under år 1919, i enlighet med vad i ovannämnda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden närmare angivits, av de s. k. Drottningholmsbroarna å tilläggsstat för samma år under sjunde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag, högst, av 42,200 kronor.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till återopade statsrådsprotokoll.

År 1917 uppdrog Kungl. Maj:t åt advokatfiskalen hos kammarkollegium att å kronans vägnar hos vederbörande i behörig ordning väcka fråga, huruvida icke sådana omständigheter dåmera föreläge, att väghållningsbesväret, såvitt anginge ej mindre broar vid Traneberg, Nockeby och Drottningholm än även väg mellan Traneberg och Nockeby borde förklaras skola utgöras av vederbörande väghållningsdistrikt.

På grund härav avlät advokatfiskalsämbetet samma år skrivelse till länsstyrelsen i Stockholms län och framhöll därvid, att den så kallade Drottningholmsvägen med därå varande broar numera vore för

allmänna samfärdseln högst nödig samt att de omständigheter ej längre föreläge, som en gång varit föranledande till, att underhållet av samma väg med broar kom att bestridas av statsverket. På grund härav anhöll advokatfiskalsämbetet, å Kungl. Maj:ts och kronans vägnar, att väghållningsbesväret, så vitt anginge ej mindre Drottningholmsbron och Nockeby bro samt den del av Tranebergs bro, som ej fölle inom Stockholms stads område, än även den del av Drottningholmsvägen, som ej än blivit till underhåll å vederbörande väghållningsskyldiga fördelad, måtte förklaras skola utgöras av vederbörande väghållningsdistrikt.

Sedan vederbörande väghållningsskyldiga m. fl. blivit hörda i ärendet meddelade länsstyrelsen år 1909 utslag i anledning av advokatfiskalsämbetets yrkande. Kammarkollegium, där utslaget överklagades, upphävde detsamma genom utslag år 1910 samt visade målet åter till länsstyrelsen för att företagas gemensamt med överståthållarämbetet. Under följande år sammanträdde länsstyrelsen och överståthållarämbetet för gemensam behandling av ärendet. Sedan med anledning av nämnda myndigheters skiljaktiga mening Kungl. Maj:t år 1912 förklarar, att överståthållarämbetets och länsstyrelsens gemensamma beslut skulle avvattas i enlighet med den av överståthållarämbetet uttalade meningen, meddelade myndigheterna år 1913 gemensamt utslag i målet och förklarade, att vägen med därmed sammanhängande broar skulle såsom landsväg med bibehållande av den bredd, den innehade, till underhåll övertagas av vederbörande väghållningsdistrikt, samt ålade i följd därav, *dels* Stockholms stad och Sollentuna härads väghållningsdistrikt, till hälften vardera, att genast, intill dess annan behörigen godkänd förbindelse mellan Stockholms stad och Brommalandet kunde vara anordnad, övertaga underhållet av den nuvarande flottbron vid Traneberg, *dels* Sollentuna härads väghållningsdistrikt att genast till underhåll övertaga vägen mellan Traneberg och Nockeby, *dels* Sollentuna härads väghållningsdistrikt och Färentuna härads väghållningsdistrikt, till hälften vardera, att genast, intill dess annan behörigen godkänd förbindelse mellan Brommalandet och Kersön vid Nockeby kunde vara anordnad, till underhåll övertaga den nuvarande flottbron vid Nockeby, *dels* och Färentuna härads väghållningsdistrikt att genast till underhåll övertaga ej mindre vägen över Kersön till Drottningholm än även, intill dess annan behörigen godkänd förbindelse mellan Kersön och Lovön kunde vara anordnad, den nuvarande flottbron vid Drottningholm.

Över utslaget anförde ej mindre Stockholms stad än även åtskilliga kommuner m. fl. besvär hos Kungl. Maj:t, som år 1915, då tillfredsställande utredning i målet icke ansetts förebragt, anbefalldes

länsstyrelsen att införskaffa behörig sådan. Först år 1918 föranledde ärendet emellertid någon åtgärd från länsstyrelsens sida.

Departementschefen har också funnit det anmärkningsvärt, att länsstyrelsen icke ännu, efter en tid av något mera än fyra år, avgivit det från styrelsen infordrade förnyade utlåtandet i ärendet.

Frågan om underhållsskyldigheten för ifrågavarande broar är alltså fortfarande beroende på vederbörande myndigheters prövning. Underhållskostnaderna hava hittills bestritts av statsverket och i allmänhet utgått under förskottstitel. Då emellertid förskottsvägen icke längre ansetts böra anlitas för detta ändamål, har Kungl. Maj:t nu äskat medel härför å riksstaten.

*Utskottets
yttrande.*

I likhet med departementschefen finner jämväl utskottet det anmärkningsvärt, att avgörandet i frågan om underhållsskyldigheten förhalats på sätt som skett. Ehuru utskottet funnit de för år 1919 beräknade underhållskostnaderna för broarna i fråga särdeles höga, har utskottet dock icke velat motsätta sig, att det av Kungl. Maj:t äskade beloppet beviljas, varvid utskottet dock förutsätter, att utgifterna begränsas till det oundgängligen nödvändiga.

Utskottet hemställer,

att riksdagen må för underhåll och vård under år 1919, i enlighet med vad i statsrådsprotokollet över finansärenden den 7 mars 1919 närmare angivits, av de s. k. Drottningholmsbroarna å tilläggsstat för samma år under sjunde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag, högst, av 42,200 kronor.

Stockholm den 29 maj 1919.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Närvarande: se under utlåtandet nr 178.